tõõsõõ õdagust viiksi tagasi!" — Vana meistri tähendusest oli õige. Nii ju nuri õdany sai, oli kah nõija tütar jaldi umma kosilasõ mant, ker minõ esa oppuse perrä tõlle kuus kummend, treiatõ kepi kuspi sõlgä plaane, ja peraste tedä, nüüd mõnt tuhatkotti, üle kõige vähtä viisti, ja sinnä samma mano pääle, ku rõõsõ maaha jätt. Viinõ ei wõi tõsta: „Ei ta siist inäp punktõ pääle ei oja, kuigi ei lää!"

Hommongult tull pätterä palmitsõja umma poiga jalutõ üles ajama, ja ta küsse poigalt: „Noh, kas sull mõtsä ka kõrd siit?" Sõy ütel: „Esä, ma ei wõi ei ta parhilla viel mitt mooste sundaq. Võtt ja õõr tedä tahi näit kah?" „Oo, kulla poig" ütel esä, „mano pääle olõsõ mõõnestsi mõtsiat! Sull õõr olõ vaia kõrwa jõaq, tedä ütskõrd jo wiinuta. Nüüd tä tulõ hummon õdagu viiksi tagasi!" Sõy naasatuhk ja ütel: „Esä, esä, tõha oll jo kurawõõnne kepi proobi pesrä kõik tõõsõõlidatõõr käimä, nüüd kõrmes oll nõtä. Eya tiä õdagust inäp ei näe."

„No noh," ütskõrd esä, ja läts emma tiel kuna ka poig ajamelt üles kasar jõ umma tuuhi läts.

Õdangult, kui nuormõis magama läts, — tull jällegi nõija tütar nooremate mano kõlgussõhõ, naas nüüema, nüja immegi tedä ümbre sun = kaala ilsitellema ja petteläma, mink pääle tõõsõõl jäo täim läts, ja ta, esä oppuse perrä tõlle ütlesõõnnemad, treiatõ kepi kuspi, sõlgä tadõ, nii et kõrk tiimä tõha puruto oll pesk, ja tuutsi katsõi jäudetä. Tõõsõõl oll hirmsa tedä, ku mõõnest võõtõtt, kõlgussõhõ vällä kasi.

Kolmandal hummongal tull pätterna paimitsõja noiga üles ajama ja ütel kitteh: „Võt poig, nii nii! See kulla kah ranolõ hellato kõik ära, ku kuiva taasi pääle kesi. Sõõl ta ons mano pääl maah, ku kunagi lõpnu võõtõt, kell inäp ela naimagi man ei olõ."

Kui nanamõis porojatt umma jutte viel lõpõtamah oll — arto ka rena-nõid esi mano pääle, ja naas kaimitsema: „Poda ooka ja pätterna pago! Wai ja olõt nu ommaga jõ oma tütre siia ära topnu. Kuulilz ka kah rõõt palk. Käll ta näet, mis ta teab!" Wana pätterna mõtsi naas sarto ütlema: „Ah ja prokuse nõid, ta kavä raimu

kõsk-jalg! Nuot viel umma tütre kuustse tahab otsma, kui, ku mõane ümmer ilma pita käüü, nooda tõurrõ tõlõt. Tõsinätte kaupa om timä nõid furmanu, uma kihelitse armastusega — ime kiri, et ütskõrd jaudsele jõ ia otsa hinele ka tull. Mine käiba siis kohtike ku tahad, a sõr tija, et kõik nadanuide tõurrõ randmitä üles-paisusõ, ja full kindalgi tulõ paha lugu."

Wana nõid nagi nüüd õrsa et siin juuresolijatelt ei tahi, — ja ta ütel keplidumbalt ja pehmembalt: „Noh, ma jää ka tuuga rahulõ, ku" ju poig nu ommast tütrenesse kolm üsd kerikoh wolw, — olgu tälle ka tus võrdgi trahwir."

Kui õõsõõl, ker ka siimä tull, kuud nimil, — ütel ta: „Wajah, ma olõ ka valmis tedä valoma." Ka vana pätterna palmitsõja oll tuu nõunga rahulõ, ja vana nõid läts kõigõ uma tütega, umma tiel. — Kotsh pond ta umale tütrele kuolgä võõra ümbrele, ja koht ilsa kiirtu teta, kohe ta tütrenesse kõige pand ja nii viisi kerikohe sei. Õdangult läts ta jõ õigõ aiatahe kerikru mano kaema, ker tütrenõõpja tulõ jo valmma.

Oodõtaw läts ka õigõ kiä, ja nätt kolgatt, esä oppuse perrä, kolm küünõld, nuir esät kõgesä nõija rohuga määritü olli, ütleh, pääle nendõ viel üte verewa nikuka, midä tiä uma laja kõrnõgu siilo ala ora kõnde.

Wana nõid lai õigõ rõõmsar, nu õõsõõ kerikohe siise läts, ja kõnõli esi kindiga kodo tullõh: „Noh ta rainlanõ siimä kõrkõr! Egyu ta inäp kõhs ei kuuli!" — Ent nuormõis läts kerikohe, kõõdär uma kolm küünõld kalama, ja nand kuuka kolgatt tooli ola. — Nii kiu kui tõrwerte piimme jai, — tull ka üte illoo nuorõõsõõ kerikohe, naas läät korgama, mink pääle ka kuulga „plaadi" kiirtu kaafõ vallalõ tõngar, ja ka õõsõõga korgama läts kerikut pite. Seäk korganitst puhuti niimä kuulga uma küündle ora, ja nakti ku kõigätt räägt õõsõõ ütleh rõõtulitt küünlist puhkma, mink man nõid ruimäte ka kõrda läts, ütle küünõld jo ora puharta. Ehi te! niimä ka tõõlõga. Ent kui naa kolmandat küünõld puhkma nandi — kõigä, ilma mõttõmata ja ütlemata — kikar. Oh kuuis usinahe korgeliwa bi kuulga jo kerikohe talnu õõsõõ. Üte kohe kiirtu minedit, tõõrõ õõgmer ku — tuul, kerikru lõvsta wälli, jo nii jäi nuor mies